

IV 61
Kopierad
Smistryck

Tre
alldeles nya
V I S O R

af

F. O. Gustafsson.

Med ett förord

af

Författaren.

- Den första: **En gammal visa,**
Den andra: **Ett möte på landsvägen,**
Den tredje: **Till Skönheten.**

Upplagans storlek:

7 exemplar.

Eftertryck förbjödes.

Nikolaistad, F. W. Inggron, 1879.
Eget förlag.

Förord.

Det praktverk, som härmed öfverlämnas i läsarens händer, talar visserligen bäst för sig sjelft. Det är också icke för att framhålla arbetets utmärkte förtjenster, öfverhufvud icke för att rekommendera det samma, som utgifvaren nu gripit till penan. Endast såsom en förklaring öfver dess tillkomst, som för en eller annan förhållande kunde synas oföretklärlig, vill han här meddela några djupa ursprungoord.

Det gällde att samla väster till det lotteri för jaska teatern, hvilket hölls i Wasa den 20 april 1879. Gerna ville också förf. lemna sin största medverkan till företaget. Men huru? —

Hvad gör väl den, som intet har att gifva,
Om han likväl sig gifvild visa vill —
En man, hvarmed Fortuna råkat drifva,
Och gjort hans dröm om rikedom till en grill,
Hvars kassa i all tid skall tom förblifva —?
Säg, är då ej en slik på utväg vill?
Han har ej annat råd, han måste — skriva,
Märk väl: ifall han daga kan dertill.

Nå ja, den sista versraden är väl ej att alldeles taga efter orden. Det är endast den goda viljan, förf. här önskar bevisa; — förmågan ligger utom omfånget för denna framställning. — Af denna sin goda vilja förledd är det, som förf. företagit sig att framlägga följande trems storlagna skaldestycken inför offentligheten. Med rättmålig uppskattning af desamma värde har han emellertid icke velat prisgifva dem åt den större kritiska allmänhetens ofrast skefva, alltid hårda, omlöme. Han har därför valt för dem en egen publik, bestående af sju (såges sju) individer, af hvilka Du, egaren — eller kanske egarinnan! — till detta häfte, är en. Förf:s hopp är, att denna anordning icke skall möta ditt ogillande. Tänk dig, ärade läsare, endast Du och

sex andra äro egare till detta veck! Må ingen falsk blygsamhet hindra Dig att deröfver känna Dig stolt!

Må det ännu tilläggas, att förevarande arbete icke framgätt som en frukt af en endas müda. Det är fastner genom en stor, gemensam, oppoffrande ansträngning som detsamma sett dagen. För dess tillkomst hafva, utom den ryktbare författaren, varit verksamma den ädeboodigt friskostiga förläggaren, de pligtrogne, sällige sätternie, de skäpepogate korrekturläsarne, den kunnige, fridunnade censoren, m. fl. m. fl. — att ej tala om dem, som i andra ledet tjort arbetets epokbildande utjifvande möjligt, såsom maskinfabrikantene, stilkjätarna o. a. Det kunde och borde derfor med full rätt bära devisa: „viribus univis.“*) och det är endast af blygsamhets skäl som densamma utelemnats. —

Ärade läsare! Sådant är i få ord upphöfvet till det lilla minne, som här i fem och tjugo verser ljudes dig, af denna, äfven annars så minnesrika afton. Må dess ringhet ej bringa Dig att förskjuta detsamma! Och må den oppriktiga kärlek till det fosterländska syfte, som för i afton sammanfört oss, — hvilken i förening med önskan att gagna äfven alstret detta lilla häfte, — också hos Dig finna genövar. Om så sker, då skola för visso äfven brösterne i följande fattiga rimslut fåna din beägnade tillgift. I det glada hopp att han icke missvälskat sig på din välvilja sänder Dig sin „farväl till härskat!“

Förf.

EN GAMMAL VISA,

Tea quistor flägo mot samma höjd,
Att nå kvarandra var deras fröjd,
Tea flögur fölla mot samma jord,
En dyblt längtan hos dem blef spord.

Men spord och märkev, och död, och skuld,
De skilde flinga från flögur huld,
Och likadan, att i tystnad blott
Sin kärlek tolka, blef quistans lott.

Doek quista troget för quista glödde —
Det eika klustur i barnen födde,
Och med sin rent och banna blick
Sin längtan flögan och yppa flick.

När evig eld ännu alltet samnar,
Då quista äfven hos quista kunnar,
När allt försväller i evig vär,
Då flögan ro hos sin flögan fär.

*) hvilket vi kunna öfversatt, ty det ser lärnt ut.

ETT MÖTE PÅ LANDSVÄGEN.

Det var vår och till på vägen.
Vädret ruskigt, kallt och valt.
Jag, på pensonsänder tränges,
Hade dock att vandra gott.

Vägen led, jag gick för värmens,
Ty i mucke och på ragg
Blasen även, och in i ärmarna
Smög han stundom kall och stegg.

Sådan väder, såat kusdrott;
Dugst, tråkigt först som sist.
Skälet delex lag i först.
Mera dock i — penningbrist.

Rea jag vil min vandring ledde.
Tänkte smutt att vända om,
Da en sgn, som plötsligt tedde,
Mig beslut att ändra kom.

I en krök af vägen mötte
Mig en mor med fyra små
Illa klädda, frusna, trötta.
Tycktes de med nöda gå.

Icke alla dock; den sferde.
Lillan, kry på kälken satt,
Sag en sparf på närmsta gårde
Och gaf till ett muntert skratt.

„Minne matkä?“ — „Heart gör järden?
Blej min flesta fröga då.
„Maaibakka.“ — „Ut i världen.
För att bröd at barnen få.“

„Herre, det är nöd i landet.“
Fortfjör hon med tärad röst,
„Hjälpa må nu den som kan det,
Här behöfs så bröd som tröst.“

„Sjelft just ingen nöd jag lider
Dock; min make läfver än,
Och när det blir hätra tiden,
Få vi rikligt bröd igen.“

„Men med wängen är det värre,
Min grannhustru har ej gott,
Hon har tio barn, min herre,
Fast jag tea af henne fått.“

„Hon dem icke ville gifva,
Jag med våld dem nästan tog.
Derus moc dock laga kan lifva,
Vård och bröd de funnit nog.“

„Och när framgent gud beslutar
Bröd at mig och mina tea,
Han för dessa legge läver
Väl en utväg ha också — — —“

Det var vår och till på vägen,
Väderleken var sig lik,
Men af qvinnans enkla sängen
Nu jag var bäst varm och rik.

TILL SKÖNHETEN.

*Skänket, ljufva, himmelstå, underbara,
 Dig mitt älska öfskar, för dig det brinner,
 Din är jag för evigt, — men du mig undflyr,
 Flyr mig beständigt.*

*Konung trodde jag att du var en flicka,
 Smått, med barn i rindning och rosenkindor,
 Strålände klara ögon, jasperläppar,
 Mjölkbruna lockar.*

*Men hon flydde; sedan din bild jag sökte
 I naturen, Sommarsol härligt glödde,
 Vestamind med vägen på vikens grå
 Yrande lekte;*

*Och mellan skogens skumma svår och stammar
 Tusende toner klango, klara, frida,
 Bärnade alla din bild, och i längtan
 Stekte mig evigt.*

*Men ock här du dalde dig; höst kring nejden
 Kyla spridde, bovarnas vällyd boetdog
 Solen gick i mola, och ditt blida ansigt
 Ater sig gånnde.*

*Uti konstens tempel jag sen dig spåsat,
 Böjt mitt knä och brinnande bett dig stanna,
 Men du flyktat trolös och mig blott gott en
 Flick af din släkt.*

*Säg du, älskade, hvar jag dig skall finna!
 Mann' ur egen barn jag din bild skall heuta?
 Önskar du af min andes trogna trängtan
 Finna din dansing?*

*Ej jag vet det; tocken mig intet bända,
 Men om evigt ock du mitt öga undflyr,
 Lika evigt skall dig mig kärlek söka,
 Tjvande Skåphet!*

18379.

